

„МОСКВА”

Јутарња кафа у београдском хотелу „Москва“, с Душаном Пауновићем, познаником из студентских дана, дан уочи смене 2027. и 2028. године, отворила је нову страницу у животу Луке Језерца. Ни налик претходним.

Пауновића никада није убрајао у најужи круг пријатеља, чак ни бољих познаника. Као београдски студенти сретали су се ту и тамо у истом друштву, међусобно изменили тек покоју реч, али далеко је то било од нечег што би се могло назвати пријатељством. По завршетку студија – Лука је завршио економију, Пауновић права – путеви су им се разишли. Пауновић је остао у Београду, Луку је посао водио преко границе, и широм српских простора. До Лукиног досељења у Београд, није од тада прошло ни месец дана, једва да су се неколико пута срели. А и ти сусрети су се сводили на „здрavo“ и „како си?“

Лука себи није могао да објасни како се Пауновић увукао у његов живот. Ништа их није везивало, нису имали заједничка интересовања, заједничке теме, за столом су више ћутали него разговарали. И по изгледу су били сушта супротност: Лука висок, мршав, тамне пути, са тек покојом седом, Пауновић низак, плећат, проређене плаве косе и дубоко избораног чела иако му је, као и Луки, била тек четрдесетосма. Све их је удаљавало, а ипак су готово свако треће јутро заједно испијали кафе у „Москви“.

Све у Луки се противило том наметнутом дружењу, али није налазио начина како да га избегне. Једноставно, Пау-

новић је долазио и седао за његов сто у „Москви“. Невољно је прихватао његово друштво. Али га је прихватао. Невољно је прихватио и да се састане са извесним Петром Сарићем. Али је и то прихватио. Тог претпоследњег децембарског дана 2027. за кафанским столом у „Москви“, Пауновић је толико инсистирао да се сретне намамо с тим човеком да напросто није налазио начина како да одбије. Коначно, имао је оправдање за пристанак: „То ће ипак бити само једно необавезујуће виђење“.

Пауновић му није знао, или није хтео рећи о чему би то, он и Петар Сарић, два незнанца, разговарали. Сазнао је тек толико да је дотични Петар син Митра Сарића, власника компаније „Сарић група“, убијеног пре пола године пред сопственом кућом на Сењаку, да је Митар, бар такав глас га је пратио, био један од богатијих људи у Србији, да се о његовим пословима више нагађало него знало, да убице нису откривене, да истрага тапка у месту, и да је Петар једини наследник.